

Hồi 57**Nữu chuyển càn khôn¹**

Tạ Huyền và Yến Phi vừa ra khỏi cửa, một cỗ xe bốn ngựa từ đường xe ngựa quẹo vào quảng trường của Minh Nhật Tự, hơn ba chục kỵ sĩ hiện ngang kéo theo, thẳng tới chỗ bọn họ.

Tạ Huyền thấy vậy chau mày, quát lên: "Ai kêu các người đến?".

Đi đầu là Tạ Diễm, dẫn theo bọn Lương Định Đô chúng gia tướng của Tạ phủ, thấy hai người bộ dạng an nhiên, ai ai cũng hiện ra thần tình như mới vứt bỏ gánh nặng.

Tạ Diễm cười đáp: "Đại ca không chuyện gì thì tốt quá! Huynh có trách mắng gì tôi cũng được! Tạ gia bọn ta trên dưới một lòng, toàn lực ủng hộ đại ca".

Thế hệ của Tạ Huyền và Tạ Diễm, ai ai cũng gọi Tạ Huyền là đại ca, biểu thị sự tôn kính đối với y.

Yến Phi đối với Tạ Diễm không có hảo cảm gì, tránh sang một bên.

Tạ Huyền cười khà khà: "Người bất chấp an nguy bản thân xông tới tăng viện, hiện tại lại không phải ở trên chiến trường, cũng không thể coi người phản lại quân lệnh".

Tạ Diễm liếc Yến Phi một cái: "Yến công tử và đại ca, mời lên xe, bọn ta vừa đi vừa nói".

Yến Phi mỉm cười: "Bọn ta sao không tìm nơi uống chén rượu mừng, ăn mừng Trúc Bất Quy mất mạng dưới kiếm của Huyền soái".

Tạ Huyền gật đầu, nhàn nhã thốt: "Chủ ý hay, đến Vũ Bình đài của Kỳ Thiên Thiên thì sao?".

Tạ Diễm giật mình, lại liếc sang Yến Phi, tới giờ gã mới biết Trúc Bất Quy đã bại trận mất mạng, trong lòng dâng lên từng đợt sóng cuộn. Phải biết Trúc Bất Quy là nhân vật ngồi ghế hạng ba của Di Lặc giáo, Di Lặc giáo ở phương Bắc thế lực hùng hậu, cho dù là lúc Phù Kiên còn hưng thịnh cũng không dám khinh cử vọng động đối với Di Lặc giáo, hiện tại Tạ Huyền giết chết Trúc Bất Quy, kết hạ thâm cừu với Di Lặc giáo, khẳng định là hậu họa vô cùng.

¹ Xoay chuyển càn khôn.

Thêm nữa Trúc Bát Quy là khách mời do Tư Mã Diệu và Tư Mã Đạo Tử đặc ý nghênh đón từ phương Bắc về, Tạ Huyền làm vậy là không lưu tình giữ mặt, công nhiên quyết liệt với Tư Mã hoàng triều, hậu quả càng khó lường.

Cái càng làm cho gã không hiểu nổi là Tạ Huyền và Yến Phi hai người cười nói mừng vui, thần thái thông dong. Giờ phút Kiến Khang lúc nào cũng có thể bộc phát nội chiến như vậy, còn thương lượng đi đâu mà bày tiệc ăn mừng, thật làm cho Tạ Diễm không biết phải phản ứng làm sao.

Yến Phi mục quang quét qua đám đông tụ tập bốn phía, lòng nghĩ Tôn Ân có lẽ đang trong số đó, cho nên bọn họ tỏ ra thông dong hỉ hả, khiến cho Tôn Ân không lường được cao thâm.

Tôn Ân là Nam phương đệ nhất cao thủ trong mắt người Bắc, uy danh hàng đầu bảng "Ngoại Cửu Phẩm cao thủ", nếu để cho y nhìn ra Tạ Huyền thụ thương, có khả năng lập tức hạ thủ hành thích, khiến cho Nam Tấn lọt vào hình thế hiểm ác chia năm xẻ bảy.

Chàng liền cười nói: "Bọn ta e rằng phải dẫn Cao Ngạn cùng đi Vũ Bình đài, nếu không hấn sao mà chịu bỏ qua cho được?".

Tạ Diễm xen lời: "Bọn ta về phủ rồi hãy quyết định có được không?".

Tạ Huyền mỉm cười: "Được! Lập tức về phủ".

Giữa tiếng hoan hô rần rần của đám đông, xe ngựa chạy ra.

Tạ Huyền và Yến Phi ngồi hàng sau. Tạ Huyền chú mục nhìn ra ngoài cửa sổ xe, im lặng không nói gì.

Yến Phi hàng trăm cảm xúc giao kết. Sự phồn hoa của Kiến Khang sau đại thắng thật quá yếu ớt để chống đối bất cứ cơn mưa to gió lớn nào. Ổn định hay không hoàn toàn trông cậy vào Tạ An và Tạ Huyền hai chú cháu. Cho nên cho tới giây phút Tạ An rời đi là thời gian hung hiểm nhất của Kiến Khang. Hạt giống họa loạn đã rải rắc. Nếu Tư Mã hoàng triều sai lầm một chút xíu, nguy cơ xảy ra sẽ biến thành loạn cục một khi phát động không thể thu thập.

Tạ Huyền nhẹ giọng: "Yến huynh đệ có phải đã nhìn ra ta đã thụ thương?".

Yến Phi khẽ hỏi: "Có phải có quan hệ tới Nhậm Dao?".

Tạ Huyền cười khổ: "Y chỉ là một trong số, kẻ làm ta thụ thương chính là Mộ Dung Thùy, khiến cho ta ép không được kiếm khí hàn độc của Nhậm Dao; trên vết thương cũ lại thêm vết thương mới, tới nay không thuyên giảm. Trúc Bát Quy võ công cao cường, cũng vượt ngoài ý liệu của ta, khiến cho ta thương thế càng nặng. Ài! Ta hiện tại lo lắng

nhất không phải là Tư Mã Đạo Tử, mà là Tôn Ân. Thời gian y xuất hiện trùng hợp như vậy, rõ ràng là muốn nhiễu loạn tâm thần và bố trí của ta, càng tỏ lộ y đối với tình huống Kiến Khang ngày nay đã nắm rõ như chỉ lòng bàn tay, chuyện này không hay phi thường.

Yến Phi giờ tả thủ về phía Tạ Huyền, đôi mắt bắn ra thần sắc khẩn thiết.

Tạ Huyền ngưng vọng nhìn chàng một hồi, thò tay nắm lấy tay chàng. Bên trong cổ xe dần xóc, hai người nhắm mắt lại, chân khí từ trong người Yến Phi tự động vận chuyển, tự nhiên chui vào trong mình Tạ Huyền, trợ y liệu thương.

Sau một hồi, Tạ Huyền chủ động buông tay ra, động dung thốt: "Nội công của Yến huynh đệ là Tiên thiên chân khí chí chân chí thuần, không lẫn lộn một chút Hậu thiên tạp khí nào, thuần tịnh đến mức khiến cho người ta khó tin".

Yến Phi mở mắt, đón mục quang của Tạ Huyền, nhẹ giọng: "Huỳnh soái nội thương nghiêm trọng phi thường".

Tạ Huyền dõi mắt ra ngoài song cửa, thở dài một hơi, điềm đạm thốt: "Được sự trợ giúp của người, hiện tại đã đỡ nhiều rồi. Sinh tử có mạng, không cần để trong lòng. Chỉ hy vọng Yến huynh đệ đừng tiết lộ tình huống của ta với bất cứ một ai, bao gồm cả nhị thúc".

Yến Phi lòng bản thân gật đầu nghe theo.

Tạ Huyền nghĩ ngợi: "Theo góc độ Đạo gia mà nói, con người trước khi sinh ra khỏi lòng mẹ, thai nhi đường hô hấp miệng mũi đều đoạn tuyệt, toàn là nhờ vào dây rốn dẫn đưa dưỡng phần đến, lúc đó Nhậm Đốc nhị mạch quán thông, Tiên thiên chi khí tuần hoàn Nhậm Đốc. Sau khi sinh ra, Hậu thiên chi khí từ miệng mũi tiến vào, cắt đứt liên hệ với thân mẹ, Nhậm Đốc nhị mạch dần dần phong bế, cơ hồ bế tắc, khó lòng hấp thu Tiên thiên chi khí. Tiên thiên chân khí tuy tràn ngập giữa đất trời, lại khổ là không có cách hấp thụ".

Yến Phi biết Tạ Huyền đang chỉ điểm cho chàng, liền tụ tinh hội thần khoanh tay thụ giáo.

Chàng ít khi bội phục người nào, nhưng Tạ Huyền lại nội trong một thời gian ngắn đã chiếm được sự tôn kính phát ra từ trong lòng chàng. Không chỉ vì kiếm thuật cái thế, đại tài bày mưu tính kế trong soái tướng, mà còn là phẩm cách và đầu óc cao thượng của y.

Tạ Huyền nói tiếp: "Cho nên cái kẻ tu Đạo tu không có gì khác mà chính là Đạo phản bốn quy nguyên, trước tiên phải dẫn thông Nhậm Đốc nhị mạch, hấp thu thiên địa tinh khí, cái gọi là 'đạo tinh hoa của thiên địa', trở thành thai nhi trong thân mình của

mẹ Vũ trụ. Mà năng lượng có thể hấp thu cũng có phân biệt cao hạ, phải xem tư chất bản thân kẻ tu Đạo và phương thức tu luyện, một khi có sai sót nhỏ nhất, Tiên thiên chi khí sẽ biến thành khí Hậu thiên phàm tục, hơn nữa quá trình tu luyện gian khổ khó khăn, cho nên người tu được Tiên thiên chi khí là một trong cả vạn, đều thành bậc tôn sư cao thủ hiếm có”.

Yến Phi trầm ngâm: "Đó là từ góc độ của Đạo gia mà nhìn, nếu từ góc độ của Huyền soái mà nhìn thì sao?".

Tạ Huyền khóe môi hé một nụ cười dễ nhìn, đáp: "Góc độ của ta là góc độ Dịch lý! Dịch Quái cũng có phân biệt Tiên Hậu thiên, cái đại biểu Tiên thiên quái là tình thái thiên địa còn chưa chia rẽ, vạn vật mông lung. Đến Tiên thiên quái chuyển thành Hậu thiên quái, gọi là 'nữ chuyển càn khôn', thiên địa phân minh, vạn vật y như ban đầu, vũ trụ vận chuyển. Từ góc độ đó mà nhìn, Tiên thiên chi khí là khí chí tinh chí thuần trước khi vũ trụ bắt đầu, tồn tại trước khi vạn vật phát sinh, hỗn hỗn độn độn, chí tinh chí thuần, vượt xa sở năng của cái gọi là Tiên thiên chi khí của Hậu thiên vũ trụ. Dịch khí hiện tại lưu động không có tận cùng trong mình Yến huỳnh đệ rất có khả năng là năng lượng của Tiên thiên vũ trụ. Đó là lực lượng nguyên thủy nhất của tất cả sự vật, hoàn toàn phát động theo tự nhiên, cho nên tương phản với tất cả các phương pháp tu luyện hiện thời, khiến cho Yến huỳnh đệ vô phương bằng vào bất kỳ phương pháp hành khí nào mà khống chế được. Cái bọn ta tự chỉ là giả Tiên thiên, nhưng cũng không phải là tầm thường. Chỉ có Yến huỳnh đệ là Tiên thiên trong Tiên thiên”.

Yến Phi gật đầu: "Cách nói của Huyền soái tôi là lần đầu nghe được, đối với tôi có ý nghĩa mở mang đầu óc rất lớn, bất quá lại sợ Huyền soái quá đề cao tôi”.

Tạ Huyền mỉm cười: "Tiếc là lời nói của ta không có cách nào chứng minh nội trong một thời gian ngắn, càng không dễ gì có ngày sáng tỏ, chỉ có thể do người tự mình nhận thức, tự mình thành đạt”.

Đoàn xe đã tiến vào hẻm Ô Y, tất cả bình tĩnh như thường, tựa như không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

o0o

Cao Ngạn ngồi trên giường giương tròn mắt nhìn Yến Phi vừa ngồi xuống bên rìa giường.

Yến Phi thản nhiên cười hỏi: "Có gì đẹp để mà nhìn?".

Cao Ngạn lớn tiếng: "Thật ra có chuyện gì phát sinh trên người người vậy, từ đêm hôm qua thất tung, bây giờ đột nhiên xuất hiện, toàn thân cứ như đã đổi mới hết so với Yến Phi ở Biên Hoang Tập, thật khiến cho người ta có cảm giác thâm sâu khó lường".

Yến Phi không lý gì tới hấn kêu la, khe khẽ thốt: "Ngồi vào giữa giường đi, để cho ta liệu thương cho người, xem xem ngày mai có thể khởi hành về Biên Hoang Tập không".

Cao Ngạn mừng rỡ: "Con mẹ người! Người không ngờ đã khôi phục lại nội công, Yến Phi ở Biên Hoang Tập gặp bất bình là nhào ra ngay mà ta quá quen lại đã trở về. Ờ, đã nói rồi đó, chưa gặp qua Kỷ Thiên Thiên, ta tuyệt không chịu về Tập đâu".

Yến Phi bức hấn ngồi vào giữa giường, khoanh gối ngồi sau lưng hấn, cười khổ: "Ta thật không hiểu nổi người, lẽ nào người nghĩ mình có thể làm Kỷ Thiên Thiên xiêu lòng? Cuối cùng nếu hụt hẫng mà mang buồn bã thể lương nhuốm bệnh tương tư về thì khổ đến mức nào đây?".

Cao Ngạn tức tối: "Nói chuyện về phương diện đó với thứ người không có hứng thú với nữ nhân như người thì chẳng khác nào đàn khảy tại trâu. Người hiểu gì chứ? Ta từ nhỏ đã có một mộng tưởng là phải cưới cho được nữ nhân mê hồn nhất làm vợ. Kỷ Thiên Thiên có xiêu lòng vì ta hay không, ta căn bản không đắn đo, bởi vì ít ra từng gặp qua, hiểu chưa?".

Yến Phi cười khổ: "Người lại có thể hiểu ta ít nhiều sao? Mau trấn định tâm thần cho lão tử. Ta lập tức phải trị thương cho người, nếu người tối nay có thể đi đứng ngồi thuyền, thì có thể hoàn thành tâm nguyện, gặp được Kỷ Thiên Thiên. Người dẫn đường là Tạ Huyền".

Cao Ngạn hoan hô một tiếng, vội nói: "Còn không mau lập tức hạ thủ trị liệu cho Ngạn thiếu gia ta!".

Yến Phi trong lòng cảm thấy ấm áp, mình cuối cùng có thể làm cho Cao Ngạn một chút chuyện. Liên đó song chưởng của chàng tiếp lên lưng Cao Ngạn. Tình huống trong mình Cao Ngạn lập tức triển hiện lộ ra trong đầu chàng, từ vị trí thụ thương nặng nhẹ, chàng có thể diễn lại trong đầu những gì Cao Ngạn đã chịu đựng ngày hôm đó trong quán nhỏ. Thứ cảm giác đó huyền ảo kỳ diệu khó giải thích, chỉ có thể dùng thông linh mà giải thích.

Chàng không dám có bất cứ một cử động "nuôi ý mà làm" nào, chỉ loáng thoáng xem hai khiếu huyết Nê hoàn cung và Đan điền chia nhau làm đại biểu mà tiến dương hỏa và thoái âm phù, Tiên thiên chân khí trong mình tự nhiên vận chuyển, toàn thân dung dung hòa hòa, bình hòa yên ả khôn tả, tràn trề một thứ tự cấp tự túc, cảm giác thư

thả khoan khoái, không khỏi mừng thầm, biết được bằng vào hai câu khai sáng ý nghĩa của "Tham Đồng Khế" đã giúp cho chàng nắm được pháp môn hành khí, là một bắt đầu tốt đẹp phi thường.

Cao Ngạn thôi thúc: "Người đang làm gì vậy? Sao còn chưa truyền qua? Ối!".

Sầm sầm vùn vụt, chí tinh chí thuần! Có lẽ thật là năng lượng đất trời khi vũ trụ còn nguyên sơ, chưa nũu chuyển càn khôn như lời đoán định của Tạ Huyền, cuộn cuộn không ngừng tống vào kinh mạch của Cao Ngạn, Cao Ngạn không nói được nữa, ngoan ngoan nhắm mắt, hành khí vận huyết.

Yến Phi bài trừ tạp niệm, toàn tâm toàn ý liệu thương cho Cao Ngạn, không còn cảm thấy sự tồn tại của thời gian nữa, chàng không những đang chữa bệnh cho Cao Ngạn, đồng thời cũng đang cảm thụ và thăm dò đặc tính và công năng của chân khí bản thân, đối diện với năng lượng khổng lồ của 'Đan kiếp' trong cơ thể, vô vi nhi vô bất vi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hành lang ngoài sương phòng có tiếng bước chân vang lên, theo vị trí, nặng nhẹ, xa gần, hiển hiện trong tâm khiến cho chàng có thể khắc họa ra bộ dạng của Lưu Dụ. Bước chân của gã ổn định mạnh mẽ, nặng nhẹ như một, hiển thị Lưu Dụ tràn trề tự tin đối với bản thân, có khí thế trước đây chưa từng thấy. Tuy gã không phải đang động thủ với người ta, Yến Phi lại cảm thấy rõ rệt gã không lúc nào không chỗ nào là không ở trong trạng thái giới bị, lại không có vẻ khẩn trương hoang mang, chỉ là một tiết tấu không có cách nào mô tả, chỉ có cao thủ mới có được.

Yến Phi ngừng ý niệm thủ Nê hoàn và Đan điền hai cung, chân khí thu lại, buông song thủ khỏi lưng Cao Ngạn, từ từ mở mắt. Sương phòng một màn mờ tối, thì ra mặt trời vừa mới hạ sơn, không ngờ đã liệu trị cho Cao Ngạn gần hai canh giờ, lại không có cảm giác mệt mỏi chân nguyên tổn hao.

Cao Ngạn vẫn còn ở trạng thái ngồi, đối với sự vật xảy ra bên ngoài đều không hay không biết.

Yến Phi nghĩ thầm, Cao Ngạn đang hành công tới lúc khẩn yếu quan đầu, tốt hơn hết là không nên để ai quấy nhiễu. Ý tưởng đó vừa xuất hiện trong đầu, người chàng đã từ trên đường bay lên, lất phất như mây trôi nước chảy, hạ trước cửa sương phòng, vừa hay gặp Lưu Dụ đang định bước vào sương phòng.

Lưu Dụ thấy chàng thành linh hiện thân, giật nảy mình, dừng bước ngậy ngốc trợn trừng nhìn chàng.

Yến Phi đi tới kéo gã ra, đến ngã tư hành lang mới nói: "Người không phải đang trấn thủ Thạch Đầu thành sao? Sao lại phân thân về đây?".

Lưu Dụ nắm hai vai chàng: "Huyền soái không nói sai, người quả nhiên đã khôi phục nội công, hơn nữa còn hơn lúc trước".

Yến Phi mừng nói: "Nói khôi phục nội công thì còn quá sớm, bất quá có một khởi đầu rất tốt, người còn chưa hồi đáp câu hỏi của ta".

Lưu Dụ cười nói: "Chuyện Huyền soái giao cho ta, ta đương nhiên là làm một cách thích đáng. Thạch Đầu thành không tốn một giọt máu lọt vào tay bọn ta. Chủ tướng thủ thành là người của Tư Mã Đạo Tử, khống chế được hắn là đoạt được quyền khống chế Thạch Đầu thành, bởi vì lòng của thủ binh đều theo phía Huyền soái. Huyền soái sai người triệu ta về, nói muốn mời ta tham gia yến tiệc ăn mừng tối nay, đoàn tụ với người và tiểu tử Cao Ngạn. Ài! Cữu biệt tương phùng, mãi cho tới lúc này mới có thể nói chuyện riêng với người. Ta thật rất cao hứng, có một lúc ta thậm chí nghĩ người sẽ không thể tỉnh dậy nữa, hôm nay nỗi lo đã mất hết".

Hai người ngồi trên lan can, nhìn nhau cười, không cần phải nói ra lời.

Yến Phi hỏi: "Huyền soái đang ở đâu?".

Lưu Dụ đáp: "Ta vừa mới gặp ông ta, ông ta bận bịu quá, đang an bài chuyện ngày mai cùng An công rời khỏi Kiến Khang. Nghe ông ta nói Tư Mã Diệu đã thỉnh Vương Thản Chi ba lần đến đây mời An công vào triều gặp mặt. An công mới vừa nhập cung".

Yến Phi bần thần: "Có phải quá mạo hiểm không? Nếu Tư Mã Diệu liêu lĩnh giam lỏng An công trong cung, bọn ta không phải bị trói tay trói chân sao?".

Lưu Dụ đáp: "Phương diện này ta lại đồng ý với cách nhìn của Huyền soái. Huynh đệ Tư Mã Diệu tuyệt không dám khinh cử vọng động. Thạch Đầu thành đã lọt vào tay bọn ta, giả như bọn chúng có dị động, bọn ta liền có thể xộc thẳng vào, công dã cung thành, hoàng vị của Tư Mã Diệu lập tức không xong. Hiện tại song phương chưa xé gở da mặt, sau khi bọn ta tiến giữ Thạch Đầu thành, vẫn y theo quy củ tình báo tình huống với Tư Mã Diệu, Tư Mã Diệu đành ban kim phê chuẩn, biến thành bọn ta là y theo lệnh vua mà hành sự".

Tiếp đó nở nụ cười thắng lợi: "Tư Mã Diệu đã nhượng bộ, nếu không y sẽ hạ chỉ triệu Huyền soái nhập cung. Một khi Huyền soái tiến cung, lập tức định đại tội ông ta kháng thánh chỉ. Hiện tại Tư Mã Diệu chỉ truyền triệu An công, chính là biểu thị mọi người còn dặt dờng để xoay chuyển. Sau ngày mai, phân xẻ hay là đoàn kết, còn phải xem huynh đệ Tư Mã Diệu đối đãi với Tà gia ở Kiến Khang ra sao".

Yến Phi có thể tưởng tượng được góc cạnh chính trị đang ngấm ngấm tiến hành trong đô thành Kiến Khang giờ phút này kịch liệt như thế nào, không ngờ lại nghĩ tới hai

bạc lương đồng Tạ An và Hoàn Xung đã chi trì sự ổn định của Nam Tấn. Người sau đã mất, nếu Tư Mã Diệu dám bất kính với Tạ An, quốc gia lập tức tan rã, Tư Mã Diệu huynh đệ tạm thời còn chưa có cái gan đó.

Nghĩ tới đó, có hơi an tâm: "Ta có chuyện này còn chưa kể với người! An Ngọc Tình không phải là An Ngọc Tình thật, mà là Thanh Thị, Yêu Hậu của Tiêu Dao giáo".

Lưu Dụ nghe vậy có vẻ không biết gốc tích. Yến Phi không giấu giếm nữa, đem toàn bộ sự tình nói ra, bao gồm cả việc không đường lựa chọn phải nuốt Đan kiếp.

Lưu Dụ nghe vậy trợn mắt há miệng, không tưởng được chỉ nội trong một thời gian ngắn, không ngờ lại có bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách như vậy xảy ra trên mình Yến Phi.

Yến Phi cuối cùng nói: "Người của Tiêu Dao giáo từ xưa tới nay hành sự tà ác phản trắc, người phải cẩn thận đề phòng. Về vụ Đan kiếp, người có thể kể lại với Huyền soái, ta không muốn che giấu ông ta".

Lưu Dụ hừ lạnh: "Ta mới không sợ bọn chúng. Mấy tháng nay, đạo pháp của ta đã được Huyền soái chỉ điểm, không còn dở hơi như xưa nữa. Hận là không có ai cho ta thử đao. Nói đến âm mưu quỷ kế, ta đại khái không thua bọn chúng bao nhiêu, hễ gặp chiêu thì phản chiêu".

Sau đó nhìn chàng, trầm giọng: "Người hiện tại thật ra có chắc chắn động thủ với người ta được chưa?".

Yến Phi cười khổ: "Thật là khó nói phi thường, sợ nhất là thói quen cũ khó sửa, không thể bảo trì Tự nhiên chi Pháp, thật là tệ. Người có chủ ý gì không?".

Lưu Dụ cười nói: "Ta chỉ muốn ôn lại lạc thú kể vai tác chiến cùng lão ca. Đã là người không nên động thủ, thôi bỏ đi".

Yến Phi đoán ra gã muốn trừ khử Tôn Ân, đang định nói gì đó, Cao Ngạn từ trong sương phòng chống gậy cà nhắc đi ra, thấy hai người mới thở phào một hơi, vỗ ngực nói: "Còn nghĩ các người muốn vứt bỏ ta mà đi gặp Kỷ Thiên Thiên chứ, bắt được các người rồi! Khà! Lưu Dụ người sao lại ở đây? Chắc theo Huyền soái về ha? Đúng không?".

Lưu Dụ làm mặt kinh dị nhìn hắn, thốt: "Sao nói người bò dậy không nổi, còn nghĩ gì tới chuyện gặp Kỷ Thiên Thiên. Người có phải bệnh tới mức hồ đồ không?".

Yến Phi vui vẻ: "Tiểu tử đó không phải nói hoảng đâu! Yến tiệc ăn mừng mà Huyền soái an bài sẽ cử hành ở Vũ Bình đài của Kỷ Thiên Thiên đêm nay".

Lưu Dụ còn chưa có cơ hội nói, Lương Định Đô mặt mày hưng phấn chạy tới: "Đại thiếu gia có thỉnh Yến công tử và Lưu phó tướng". Lại chớp chớp mắt, ráng nhin cười nói: "Cao công tử thì mời về phòng tiếp tục tĩnh dưỡng".

Cao Ngạn tức tối: "Đi gặp đại đầu quỷ người".

Nói xong chiếm đường đi trước, sợ bị bỏ rơi, khiến cho Lương Định Đô và Yến – Lưu hai người không khỏi cười sằng sặc.

- o O o -